



J.nr. 2025-88869

Den 3. december 2025

Høringsnotat over høringssvar vedrørende udkast til bekendtgørelse om dyrevelfærdsmæssige mindstekrav til hold af grise

Et udkast til bekendtgørelse om dyrevelfærdsmæssige mindstekrav til hold af grise har været i ekstern høring fra 26. august 2025 til 23. september 2025

Der er modtaget høringssvar fra følgende 10 eksterne høringssparter: Bæredygtigt Landbrug, Danske Svineproducenter, Den Danske Dyrlægeforening, Det Dyreetiske Råd, Det Veterinære Sundhedsråd, DOSO, Dyrenes Beskyttelse, Landbrug & Fødevarer, SEGES Innovation og World Animal Protection Danmark.

Den aktuelle ændring af bekendtgørelsen er konsekvens af, at regeringen (Socialdemokratiet, Venstre og Moderaterne) den 9. februar 2024 har indgået aftale om dyrevelfærd 2024-2027 ("Sammen om Dyrene") med Socialistisk Folkeparti, Liberal Alliance, Det Konservative Folkeparti, Radikale Venstre, Dansk Folkeparti og Alternativet.

I det følgende gennemgås de væsentligste bemærkninger i høringssvarene, som relaterer sig til ændringen som følge af dyrevelfærdsaftalens initiativ nr. 13 om løse søer i farestalde. Høringssvarene er kun gengivet i hovedtræk. For detaljerede oplysninger om svarenes indhold henvises til de fremsendte høringssvar, som kan ses på Høringsportalen.

Fødevarestyrelsen forholder sig ikke til andre bemærkninger, som er afgivet i forbindelse med høringen. Fødevarestyrelsens bemærkninger til høringssvarene er anført med kursiv.

Emneopdelt bemærkninger til ændringerne

Stiens gulvareal på mindst 6,5 m² hvoraf mindst 3 m² skal være fast eller drænet, jf. udkastets § 72, stk. 2

Bæredygtigt Landbrug (BL) bemærker, at kravet om 6,5 m² pr. sti er uklart. Arealkravene til søer er 2,8 m² og pattegrise efter bekendtgørelsesudkastets § 31? Betyder det at der kan være 2 søer pr. sti?

Danske Svineproducenter (DS) bemærker sammenfattende, at hvis ser man på kravet om et gulvareal på mindst på 6,5m² i forhold til andre EU-landes krav og EFSA samt, hvad Europa-Parlamentet anbefaler, så er der ingen konsensus herom. Det skaber stor usikkerhed for svineproducenterne, hvad der er det rigtige at etablere. Alene af den grund skal hele denne bekendtgørelse udsættes indtil, at der er

overensstemmelse med EU-reglerne. Kravet er i strid med EU-lovgivningen, hvilket DS agter at efterprøve, dersom dette udkast ikke trækkes tilbage, og gennemgår en grund svinefaglig såvel som økonomifaglig vurdering.

DS bemærker sammenfattende, at et krav om, at mindst 3 m² (=46,15%) af stiens gulvareal skal være med fast eller drænet gulv, vil i forhold til et fuldspaltegulv betyde en højere ammoniakemission, hvilket er lig med dårligere dyrevelfærd, hygiejne og arbejdsmiljø. Desuden vil et gødningsforurenede gulv øge smittetrykket og risikoen for, at pattegrisene rammes af smitsomme sygdomme. Derudover vil et glat gulv være mindre skridsikkert for soen og øger dermed risikoen for udskridning og skader, så besætningernes sodødelighed vil blive stige. Afsætning af gødning på det faste gulv skaber desuden dårlige arbejdsforhold for staldpersonalet. I forhold til miljøhensyn kan kravet om fast gulv være problematisk. Forsøg og praktiske erfaringer i danske og udenlandske besætninger har nemlig vist, at gødning på det faste gulv fører til øgede emissioner, når søerne er løse

Den Danske Dyrlægeforening (DDD) har genfremsendt sit høringssvar af 31. oktober 2024 fra tidligere høring. DDD bifalder, at der indføres krav om løsgående diegivende søer med et minimumsareal på 6,5 m². DDD anbefaler også, at pladsen til søer i dynamiske grupper udvides med 50 % for at reducere aggressiv adfærd og sikre bedre velfærd og mulighed for naturlig adfærd i disse grupper. Der skal desuden være krav om tildeling af halm.

Det Dyreetiske Råd (DER) bemærker sammenfattende, at de 6,5 m² totale gulvareal, der foreslås i udkastet til bekendtgørelsen, er utilstrækkeligt. Arealet skal fraregnes pladsen, der går til f.eks. afskærmning af pattegrisene, fodertrug, skråvægge, friholderbøjler og farebøjler (medmindre disse fjernes helt fra stien, når fikseringen ophører). Det er desuden uklart, om gulvarealet regnes fra væggen af stien eller fra fx friholderbøjler eller skråvægge, hvilket uanset arealstørrelse bør præciseres. Med det foreslåede arealkrav, vil det reelle areal, som soen har til rådighed, være væsentligt mindre end EFSA's anbefaling af tilgængeligt areal for soen, der skulle sænke pattegrisedødeligheden til samme niveau som hos de fikserede søer. Det foreslåede arealkrav vil således formodentlig øge risikoen for en højere pattegrisedødelighed end ved hold af fikserede søer, som er en risiko, der søges reduceret ved fortsat at tillade fiksering af soen i de første fire dage, frem for at stille krav fra starten om et tilstrækkeligt stort areal af farestien i nybyggede stalde.

DOSO bemærker, at udkastet foreslår et indendørs arealkrav på 6,5 m² pr. faresti, heraf mindst 3 m² fast eller drænet gulv (udkast § 72, stk. 2). Det er positivt, men ligger væsentligt under EFSA's seneste anbefalinger for fri faring: ca. 7,8 m² i alt – heraf mindst 6,6 m² til soen og ca. 1,2 m² til et særskilt pattegriseområde. EFSA angiver en usikkerhed på 5,7–11,0 m² i alt og 4,5–9,8 m² for soens andel og peger på, at under 6,6 m² til soen øger risikoen for pattegrisedødelighed ved løs faring sammenlignet med permanent fiksering. De pladsforhold, man har fastsat understøtter, derfor ikke rigtig fri faring.

DOSO anbefaler at hæve minimumskravet for farestiens areal, så det matcher EFSA's anbefaling (7,8 m² i alt, heraf min. 6,6 m² til soen) for at sikre velfærden for soen og sikkerheden for pattegrisene.

Dyrenes Beskyttelse bemærker, at mindstekravet til stierne er for lille (6,5 m² brutto), da det forhindrer en udvikling, hvor søerne på sigt kan være løse hele tiden, da stien ikke tillader zoneopdeling, redematerialer og bevægelsesmuligheder, og pattegrisedødeligheden bliver for høj.

Landbrug & Fødevarer (LF) bemærker sammenfattende, at kravet om mindst 3 m² fast eller drænet gulv risikerer at skabe betydelige velfærdsproblemer for både pattegrise og so og skabe dårligt arbejdsmiljø for personalet. Udfordringerne med fast/ drænet gulv understreges af, at der netop ikke blev stillet krav om fast/drænet gulv i den seneste tilskudsordning med henvisning til erfaringerne fra de stier, der er etableret under de seneste års tilskudsordninger. LF anerkender, at der af hensyn til tildeling af redebygningsmateriale kan være behov for en andel fast/ drænet gulv, men finder ikke, at der er fagligt grundlag for kravet om 3 m², og skal derfor henstille til, at der med udgangspunkt i den nyeste viden fastsættes et krav om mindre fast gulv. Endvidere vil LF opfordre til at definitionen af frit tilgængeligt gulvareal inkluderer areal optaget af krybbe, foderautomater, friholderbøjler eller andet udstyr. Det tilsvarende svarer formuleringen ved sidste tilskudsordning for farestier fra 2022.

SEGES Innovation (SI) bemærker sammenfattende, at størrelsen på fast eller drænet gulv bør reduceres, da der ikke er videnskabelig dokumentation for, at søernes velfærd er forudsat et specifikt areal med fast gulv, men det er et samspil af mange faktorer, der sikrer søernes velfærd i farestierne.

SEGES Innovation (SI) vil desuden påpege, at der siden høringsfasen i efteråret 2024 er kommet nye videnskabelige anbefalinger for indretning af farestier til løse søer (Baxter et al., 2025).

World Animal Protection (WAP) hilser det velkomment, at der indføres et lovmæssigt krav om løse søer og gylte i nybyggede farestalde i den danske svineproduktion. WAP finder sammenfattende, at arealkravet på 6,5 m² er for lidt plads i forhold til at sænke risikoen for øget pattegrisedødelighed.

Fødevarestyrelsen bemærkninger hertil

Fødevarestyrelsen erkender, at EFSA (Den Europæiske Fødevarsikkerhedsautoritet) i sin udtalelse om grises velfærd anbefaler, at søer bør være løse fra indsættelse i farestien og til fravænnning. Dertil anbefales et minimumsareal til soen på omkring 6,6 m² og dermed et totalareal på mindst 7,8 m². EFSA anbefaler ikke systemer, hvor soen fikses kortvarigt, men det fremgår af en konklusion set ud fra pattegrisenenes perspektiv, at der med kortvarig fiksering i en sti med et areal til soen på 4,3 m² – 6,3 m² kan opnås samme pattegriseoverlevelse som i systemer med permanent fiksering. Det fremgår af aftalen om dyrevelfærd fra 9. februar 2024 ”Sammen om Dyrene”, at det ikke skal være muligt af fikse søer, bortset fra få dage omkring faring, hvor risikoen for, at soen lægger sig på pattegrisene er størst. Dette har Fødevarestyrelsen lagt til grund ved udarbejdelse af udkastets § 72. Et mindste totalareal på 6,5 m² er fastsat med baggrund i danske undersøgelser og praktiske erfaringer, men der er også skelet til, at svensk lovgivning angiver et areal på mindst 6 m² og tysk lovgivning et areal på mindst 6,5 m².

FVST gør opmærksom på, at de omtalte pladskrav i §66 til søer er gældende i løbe-, kontrol- og drægtighedsstald, men ikke i farestalden. Der må således ikke være to søer per sti i farestalden. Dette er illustreret ved at anvende ental i bestemmelsen (soen, gylten).

Fødevarestyrelsen bemærker i relation til stiens gulvareal, jf. udkastets § 72, stk. 2, at farestiens areal ikke, i modsætning til det areal, der gælder for smågrise og avls- og slagtegrise, er et frit tilgængeligt areal. Det betyder, at arealet skal måles fra de indvendige sider uden fradrag af krybbe, foderautomater, friholderbøjler eller andet inventar.

For så vidt angår udkastets § 72, stk. 2, om, at soen eller gylten "uhindret kan vende sig" skal Fødevarestyrelsen bemærke, at det i en vejledning vil blive forklaret, hvad der som udgangspunkt bør lægges til grund ved vurderingen af, om soen eller gylten uhindret kan vende sig.

Fødevarestyrelsen bemærker, at kravet om, at mindst 3 m² af stiens gulvareal skal være fast eller drænet gulv, er begrundet i en bedre liggekomfort for soen, end det et spaltegulv giver. Derudover anses et fast eller drænet gulv at fremme muligheden for tildeling af passende redebygningsmateriale i tilstrækkelig mængde.

Fiksering, jf. udkastets § 72, stk. 3.

Det Dyreetiske Råd (DER) bemærker sammenfattende, at forslaget om at fikse soen i kortere tid end det, der er praksis i dag, er et skridt i den rigtige retning. Men DER pointerer samtidig, at fiksering af søerne hurtigst muligt helt skal undgås.

Det Veterinære Sundhedsråd (DVS) bemærker, at i udkastets § 72, stk.3, bør det defineres, hvad der menes med "umiddelbart" for at undgå, at dyrene fastholdes i farebøjler i et uacceptabelt tidsrum.

DOSO bemærker, at udkastets § 72, stk. 3, tillader fortsat brug af farebøjler fra umiddelbart før faring og op til fire dage efter. Det er derfor relevant at spørge, om betegnelsen "løsdrift" er dækkende. Selvom tidsrummet er reduceret, sker fikseringen netop i en afgørende periode for soen. Fiksering har væsentlige velfærdsmæssige konsekvenser, fordi soen hindres i naturligt motiveret adfærd som redebygning og yngelpleje. DOSO anbefaler fri faring som udgangspunkt uden generel adgang til fiksering. Hvis en kort, dokumenteret fiksering bevares, så bør man maksimere tidsrammen nedad (f.eks. < 4 dage) og kræve konkret, skriftlig begrundelse pr. faring, hvor fiksering er taget i brug.

Dyrenes Beskyttelse (DB) finder det problematisk, at søerne må fikses i en længere periode omkring faringen, idet fiksering af dyrevelfærdsmæssige grunde helt bør undgås. Fiksering forud for eller lige omkring faring forhindrer søerne i at bygge rede og i at få tildelt det ellers lovpligtige redemateriale, hvor de befinder sig forud for eller omkring faringen.

World Animal Protection (WAP) bemærker sammenfattende, at ifølge udkastets § 72, stk. 3, vil det fortsat være tilladt at fikse søer og gylte i farestien. I praksis betyder det, at soen i en periode hvor hun har et stort behov for at kunne bevæge sig frit, fikses mellem to farebøjler, der kun tillader at hun kan rejse og lægge sig, og bevæge sig ganske lidt frem og tilbage. Der er således ikke tale om reel løsdrift i farestien. WAP opfordrer, at tilladelsen til brug af farebøjler i farestien fjernes.

Fødevarestyrelsens bemærkninger hertil

Fødevarestyrelsen bemærker, at fikseringen af soen, jf. udkastets § 72, stk. 3, sker af hensyn til pattegriseoverlevelsen, da risikoen for, at soen lægger sig på sine grise er størst i dagene lige efter faring. Fødevarestyrelsen skal bemærke, at "umiddelbart" før faring skal forstås lige op til, dvs. ikke flere dage før faring. Dette vil blive nærmere uddybet i en vejledning.

Ammesøer, jf. udkastets § 72, stk. 4

Bæredygtigt Landbrug (BL) bemærker, at udkastet kun tillader fiksering i 3 dage for ammesøer. I praksis er der behov for mange ammesøer, og alle egnede ammesøer er derfor ofte i brug. Hvis det ikke er muligt at bruge en so til ammesø, fordi den allerede har været ammesø en gang i laktationen, vil det betyde, at man tvinges til at bruge mindre egnede søer som ammesøer med ringere trivsel for pattegrisene til følge.

DOSO bemærker, at det er positivt, at brugen af ammesøer nu italesættes og reguleres særskilt, samt at fiksering trods alt begrænses til op til 3 dage efter modtagelse af nye pattegrise. Brug af ammesøer er dog fortsat problematisk og udspringer af for store kuldstørrelser. Det er uklart, hvor længe en ammesø samlet set kan ende med at være fikseret over en laktation.

DOSO anbefaler, at der indføres krav om registrering og årlig opgørelse af fikseringsdage pr. ammesø. Man bør fastlægge maksimalt samlet antal fikseringsdage pr. laktation. Man bør arbejde målrettet for mindre kuldstørrelser og bedre match mellem kuld og patteantal, så behovet for ammesøer reduceres. DOSO skønner, at det vil nedbringe pattegrisedødeligheden, idet store kuld både øger risikoen for at pattegrisene mases af soen, og at de ikke får tilstrækkelig næring, væske eller varme.

Dyrenes Beskyttelse (DB) bemærker, at forsat avl for ekstremt store kuld vanskeliggør implementeringen af løse søer, da grisene fødes svagere og konkurrerer om råmælk og varme, hvilket øger risikoen for, at de dør. Ligeledes øger det brugen af ammesøer, som tillades fikseret ikke kun ved egen faring men også ved tildeling af fremmede grise. Der skal ikke kompenseres for ekstrem avl med fiksering, men derimod avles for færre grise, som samtidig er større og stærkere.

Fødevarestyrelsens bemærkninger hertil

For så vidt angår fiksering af ammesøen, jf. udkastets § 72, stk. 4, så bemærker Fødevarestyrelsen, at brug af ammesøer bidrager til pattegriseoverlevelsen. Det accepteres derfor, at ammesøen fikseres i op til tre dage efter, hun har fået tildelt grise, der ikke er hendes egne. Fødevarestyrelsen er enig i, at det samlede antal dage, hvor ammesøen er fikseret i en laktationsperiode, bør begrænses mest muligt, derfor fremgår det af udkastets § 72, stk. 4, at ammesøen i hver laktationsperiode højst må fikseres én gang ud over den fiksering, der fremgår af § 72, stk. 3.

Overgangsperioder, jf. udkastets §§ 90 – 93.

Bæredygtigt Landbrug (BL) bemærker sammenfattende, at de er bekymret for den korte overgangsperiode for boksede søer i farestalden vil betyde lukning af unødvendigt mange ejendomme i 2040. Mange soanlæg vil med de allerede fastsatte begrænsninger i fiksering af drægtige søer de første 4 uger efter løbning (pr. 1. januar 2035) kunne fortsætte med tæt på uændret antal producerede smågrise, da udviklingen i kuldstørrelse og overlevelse hos pattegrisene i alt overvejende grad vil kompensere for de færre drægtighedspladser, der vil være i anlæggene som følge af det øgede velfærdsareal pr. drægtighedsstiplads, arealkravet stiger anslået 0,3 m² /drægtighedsstiplads i gennemsnit i anlæg med fikserede søer i løbekontrolstalden i dag. Det vil betyde en reduktion i antal drægtighedspladser i niveauet 10-15%. Behovet for farestier er dog ikke faldet da antallet af levendefødte grise siden loven om løse søer fra fravænning til faring blev indført er steget mere end faldet i antal stipladser vil medføre i 2034. Derfor vil krav om øget areal i farestalden betyde, at det øgede areal, skal komme via udvidelse af produktionsarealet, for ikke at påvirke produktionsomfanget. Areal kravet øges med ca. 50 % i farestalden.

Det kræver enten en tilbygning, noget som vil være løsningen for dem som har en bedrift i løbende udvikling med forventning om mange års produktion fremadrettet. For dem som ikke kan udvide fremadrettet grundet naturhensyn, naboer eller blot har besluttet at bruge bygningerne op med nedlukning som den fremtidige mulighed for ejendommen, vil udbygning af farestalden enten ikke være en mulighed, eller være en investering med så kort afskrivningstid at det ikke er attraktivt. En stor andel af danske sohold vil passe ind i denne kategori. Disse produktioner vil enten blive lukket med udgangen af oktober 2040, eller fortsætte ind til nedslidning af anlægget i en årrække med reduceret produktion. Arealkravet til løse diegivende søer vil give en reduktion i produktionsomfanget på ca. 33 % på de ramte ejendomme.

BL bemærker endvidere, at definition af ”større ombygning” i § 90 stk. 1, kan give anledning til tvivl mht., hvad der udløser krav om løse søer i farestalden. BL foreslår, at formuleringen ændres til bygninger, der er taget i brug inden den 1. november 2025, medmindre bygningerne undergår en godkendelsespligtig ombygning. Tilsvarende ændring foreslås i § 92 om bygninger, hvor søer og gylte allerede holdes løse i farestien.

Danske Svineproducenter (DS) bemærker, at overgangsperioden for eksisterende farestier (kassestier) bør være 25 år. Det vil være i overensstemmelse med den ”Vision 2050”, der er indgået mellem Landbrug & Fødevarer Gris, Landsforeningen af Danske Svineproducenter og Danske Slagterier. De svineproducenter, der allerede har etableret farestier til løsgående søer, skal have ret til at fortsætte med disse stier uden tidsbegrænsning, også selv om arealet i disse stier ikke overholder arealkrav på 6,5 m².

Det Dyreetiske Råd (DER) bemærker sammenfattende, at diskussionen om fiksering af farende og diegivende søer har stået på i årtier, og at der i dag findes systemer, hvor søerne kan være løse i hele farings- og diegivningsperioden. DER finder det derfor beklageligt, at erhvervet ikke selv har fremmet denne udvikling. DER anser forslaget om at fikse soen i kortere tid end det, der er praksis i dag, med fuld indfasning fra 2040, som skridt i den rigtige retning, men pointerer samtidig, at fiksering af søerne hurtigst muligt helt skal undgås. DER kan tilslutte sig en længere overgangsperiode for farestalde, hvor søerne allerede er helt eller delvist løse, end overgangsperioden for farestalde, hvor søerne er fikserede, men DER mener, at der også her bør arbejdes på hurtigst muligt at få indfaset sti-størrelser, der er tilstrækkeligt store og på helt at undgå fiksering af søerne.

Det Veterinære Sundhedsråd (DVS) bemærker, at det fremgår af udkastets § 90, at for bygninger, hvor der anvendes fareboks, finder bestemmelserne i §§ 71-72 først anvendelse fra den 1. november 2040. Af hensyn til dyrenes velfærd anbefaler DVS en betydeligt kortere tidsfrist. DVS finder at ”..først..” med fordel kan erstattes af ”..senest..” Endvidere bemærker DVS, at i relation til, at søer og gylte i de i § 90, nr. 1-3, nævnte bygninger i ugen før det forventede faretidspunkt skal have passende redebygningsmateriale i tilstrækkelig mængde, medmindre dette teknisk ikke kan lade sig gøre med det gyllesystem, der anvendes på bedriften, at dette bør ændres til, at søer og gylte i de i § 90, nr. 1-3, nævnte bygninger i ugen før det forventede faretidspunkt skal have passende redebygningsmateriale i tilstrækkelig mængde.

DOSO bemærker, at overgangsperioderne er for lange. Producenterne har længe kendt målsætningen om løsdrift, bl.a. via frivillige aftaler siden 2014–2020. Alligevel giver udkastet meget lange overgange (bl.a. frem mod 2040 og 2050). Det svækker incitamentet til at levere på frivillige aftaler og belønner i praksis dem, der ikke omstiller. Dog finder DOSO det rimeligt, at de, der allerede har indført løsdrift

ved eget initiativ, stilles gunstigere end de, der har undladt at levere på de frivillige aftaler og talrige opfordringer, omend det er beklageligt, at det sker på bekostning af den plads, dyrene har til rådighed.

Dyrenes Beskyttelse (DB) bemærker sammenfattende, at overgangsperioden på 15 er alt for lang, idet fiksering af søer er lidelsesvoldende og samtidig har været en problemstilling i mange år, som erhvervet ikke har reageret ansvarligt på. DB finder, at det er i strid med aftaleteksten ("Anvendelsen af eksisterende farestalde udfases med en overgangsperiode, der fastsættes så initiativet vurderes ikke at udgøre ekspropriation"), når en del af de eksisterende farestier nu udfases med en overgangsperiode, så initiativet ikke udgør ekspropriation med et tillæg på hele 10 år. Begrundelsen anføres alene at være hensynet til producenter, der er "gået foran" med løsdriften (i meget små stier og oftest med fiksering omkring faring). Der har i årtier været fokus på det problematiske i den ekstreme behandling, som fiksering af søer, er. At et erhverv foretager så minimal en udvikling eller fremtidssikring som det er tilfældet i dansk svineproduktion, hvor formentlig omkring 5 pct af søer i stalde er løse eller delvist løse i farestalden (2021 var det 3,5 %), kan ikke betyde, at de få der trods alt gør noget, skal hyldes, som var de helt særlige og belønnes med en ti år længere afskrivningsperiode end det, som er aftalt i dyrevelfærdsaftalen. Det er nedslående, at bekendtgørelsesudkastet med den todelte udfasningsperiode på 15 til 25 år tager de nye danske regler endnu længere væk fra EFSA's anbefaling om 1) at ophøre med fiksering og 2) at søer skal have mindst 6,6 m² netto, dvs. eksklusive pattegrisehule, fodertrug og andet inventar, for, at stierne kan fungere til løse søer.

Landbrug & Fødevarer (LF) bemærker sammenfattende, at overgangsordningen for eksisterende stalde er for kort og vil ramme de landmænd, der har inden for de sidste 5-10 år har investeret indenfor gældende lovgivning. Overgangsordningen tager ikke højde for, at omstillingen til løse søer ikke kan gennemføres via renovering af eksisterende farestalde, men forudsætter etablering af helt nye farestalde. Til sammenligning blev der i forbindelse med nye regler for løbestalde givet 20 års overgangsperiode, hvor der er tale om langt mindre indgribende ændringer, der i mange tilfælde kan gennemføres ved renovering af eksisterende stalde. LF skal derfor kraftigt opfordre til, at der bliver en overgangsordning på min. 25 år for disse stalde.

World Animal Protection (WAP) opfordrer med henvisning til andre lande i EU til en langt kortere overgangsperiode på maks 5 år suppleret med økonomiske incitamenter til at gennemføre hurtigere udfasning af fiksering af søer i farestalden.

Fødevarestyrelsens bemærkninger hertil

Som det fremgår af Dyrevelfærdsaftalen "Sammen om Dyrene" af 9. februar 2024 er aftalepartierne enige om, at anvendelsen af eksisterende farestalde skal udfases med en overgangsperiode, der fastsættes, så initiativet vurderes ikke at udgøre ekspropriation. Forud for denne høring har ministeriet derfor foretaget en sådan ekspropriationsvurdering, hvori en overgangsperiode på 15 år vurderes ikke at udgøre ekspropriation. Det bemærkes desuden, at det endvidere fremgår af aftalen, at der er enighed blandt aftalepartierne om, at det ikke længere skal være muligt at fikse søerne, bortset fra få dage omkring faring, hvor risikoen for, at soen lægger sig på pattegrisene, er størst.

Dog er det besluttet at fastsætte en længere overgangsperiode (25 år) for bedrifter, der allerede er overgået til løsdrift. Dette er med henblik på at imødekomme, at disse bedrifter frivilligt har påtaget sig at bygge løsdriftstalde uden at kende de præcise krav i den kommende regulering om løse søer i farestalde. Det bemærkes, at den differentierede overgangsperiode flugter med erhvervets egne ambitioner om, at alle søer skal være i løsdrift inden 2050. Som beskrevet i høringsmaterialet er det

vurderingen, at dette gælder for cirka 5 procent af bedrifterne, idet 95 pct. af staldene aktuelt er konventionelle stalde med fiksering af søerne. Der er derfor et fåtal, der er omfattet af den længere overgangsperiode.